

AZ IDŐN KÍVÜL

Változtasd meg a jövődet!

Haladó tanfolyam

Three in One Concepts alapján

Írta: Várhidi Ilona

Ez minden idők legnagyobb spirituális tanítása:
ÉLD ÉS ÉLVEZD a JELENT!

Most 2002-t írunk.

9 éve foglalkozom kineziológiával. 7 éve tanítom a One Brain ágát és a 9-es tanfolyamot tartom éppen most, aminek a címe a „Gyermekkor, Szexualitás és Öregedés.

Már elég „öregnek” érzem magam ahhoz, hogy írjak is.

Sokéves tapasztalatom szerint – több ezer pácienssel dolgoztam már – tudom, hogy a múltbeli cselekedeteink hogyan akadályoznak minket a jelenben.

De vajon a jövőnk mennyire áll az utunkban?

Milyen jövőt teremtettünk magunknak?

Egyáltalán tudjuk-e, hogy minden velünk megtörtént dologért mi vagyunk a felelősek?

Meddig fogjuk úgy érezni, hogy a körülmények áldozatai vagyunk?

Meddig fogunk mutogatni a másik emberre, hogy - ez mind miattad van! -?

Mikor fogjuk végre felfogni, hogy mi írjuk a sorsunkat?

És ha már elvállaltuk a felelősséget,

El hisszük - e, hogy tényleg mi írtuk ezt a forgatókönyvet?

Ha igen, - milyen lesz ez az új forgatókönyv?

Tudtuk-e gyerekkorunkban, hogy mi akarunk lenni?

Vagy a szüleink, tanáraink megmondták, hogy ez és ez leszel és kész. Olyan iskolába jártunk-e, amiről kicsi korunktól kezdve álmództunk (már ha egyáltalán voltak ilyen álmaink), vagy beiratkoztunk valahová. ahová felvettek minket, vagy pedig csak ott volt hely.

A Képzőművészeti Iskolából harminc iskolatársam közül csak egyvalaki lett grafikusművész. Én sem lettem festő, sem grafikusművész. Még csak egy fotókiállításom sem volt.

20 évig dolgoztam ezen a területen, míg nem Dr. Domján László meghívására Carol Ann Hontz eljött és elhozta Amerikából a Three In One (Három az Egyben) kineziológiai módszert és én azonnal tudtam, hogy erre vártam, sőt „én hívtam ide”.

Előtte afféle lelki szemetesládaként éltem az életemet és panaszkodtam az Úristennek, hogy miért nincs egy olyan módszer, amivel ténylegesen segíteni tudnék azoknak az embereknek, akik bánatukkal, problémáikkal hozzám fordultak tanácsért, vigaszért.

Akkor már 40 éves voltam. Tudtam, hogy orvosnak tanulni már „öreg” vagyok és a pszichológia sem pontosan az, amire vágytam.

És akkor MEGKAPTAM.

Ez volt a KINEZIOLÓGIA.

Ez az a módszer, amiről álmództam. Ez az a módszer, amivel tényleg segíteni tudok az embereknek.

Az oldások során, végtelen sok hagymahéjat lehámozva, úgy találtam, hogy eljuthatunk, akár az összes életünket is feltárva az Okhoz, a gyökerekhez.

Csak az az ember képes idáig eljutni, aki ezt maga is akarja. Aki nem sajnálja az idejét arra, hogy rendet tegyen az életében és aki ezért vállalja a pozitív változás felelősségét is 100 %-ig.

Valóban nagyon sok időt töltöttem „ügyek” és „életek” megoldásán.

Életem legérdekesebb időszaka volt ez a 9 év. Ahogyan egy ügyet összerakunk, meglátjuk az összefüggéseket és megfejtjük, az csodálatos élményt ad.

Ilyenkor eltűnik az „idő” és nem számít semmi sem, azt csinálom, amit szeretek csinálni, amiért megszülettem. Amikor gyerek voltam, saját kis műtőm volt otthon és minden babát szétszedtem (a család öröme) már akkor is tudtam, hogy miért vagyok itt a Földön.

Azután később elkezdődött az iskola és hetedikbe már tudtam, - itt kezdődött a fizika és a kémia, amit sehogyan sem tudtam megérteni – hogy sohasem lesz belőlem orvos.

Hoztam tehát egy választást, - (szép neve volt az iskolának és persze a rajztanár is tetszett) – grafikusművész leszek.

Akkor már készültem Wimbledonba is, a teniszbajnokságra. Már válogatott teniszező voltam, valamint csodálatosan rajzoltam és festettem is, amikor a SORS közbeszólt. 16 évesen kómába kerültem 2 hónapra. Valószínűleg itt és akkor készítettek föl életem további részére. Jött egypár nehéz év, mire összeszedtem magamat. Nem vettek fel a Képzőművészeti Főiskolára, de továbbra is kiállítás tervezéssel és kivitelezéssel foglalkoztam a Képzőművészeti Alap tagjaként. (Ma már úgy látom, hogy valamivel el kellett töltenem azt az időt, amíg a kineziológia eljut Magyarországra.)

Férjhez mentem és 20 éves voltam, amikor született egy gyönyörű szép kislányom, akit később egyedül neveltem fel. Ma már van egy kislányunokám és januárban születik a következő csöppség.

Ezek az évek tanulóévek voltak a későbbi munkámhoz. Minden skáláját végigéltem a tragédiától a legnagyobb örömökhöz, az életem minden területén.

Ma már tudom, hogy minden gyötrelmem azért volt az életemben, hogy tudjak segíteni az embereknek. Honnan tudnám, hogy mit éreznek, ha én nem éreztem volna már ugyanezt?

Elfogadtam, amit csak tudtam, és megbocsátottam magamnak is azért, amit mások tettek velem.

Sohasem tanultam a kineziológiát, csak tudni akartam. Sohasem éreztem stresszt, hogy bizonyítanom kell, hogy vizsgáznom kell a tananyagból.

Külön köszönet érte a Three In One rendszernek. Tudom mennyi embert tölt el félelemmel, stresszel, hogy ilyen rendszerben élünk, ahol örökké vizsgázni, bizonyítani, papírokat szerezni, megfelelni kell. Ezért aztán sokan el sem kezdenek tanulni, vagy fejlődni, pedig milyen örömmel töltene el mindenkit egy új kutatás eredménye.

9 év alatt és most is minden évben tanulok, tanfolyamokra járok.

Egyensúlyt tartok a tanítás és a tanulás között és a munka és pihenés között is. Külön világban élek. A szomszédaim nem nagyon tartanak normálisnak, de azért szeretnek.

A 9- es szám befejezést, valaminek a végét jelenti. Felismerést, önbecsülést, széles látószöveget, publikációt az egész világon.

Ha csak egy embernek tudtam segíteni ezen a Földön, már megérte.

De én tudom, hogy rengeteg embernek csak egy kis szeretet kellett ahhoz, hogy élni tudjon. Amikor valaki visszajelezi, hogy megváltozott az élete, jól van, az erőt, energiát, földöntúli örömet és sikerélményt ad nekem a saját életemben is.

Lehet, hogy a múltbéli rossz döntéseimet az oldásokkal már helyrehoztuk és az egészségi problémáimat már megoldottuk, de...

Mi jöhet még?

Elkezdhetjük végre a jövőnk tervezését?

Mit szeretnénk csinálni?

Mi van, ha a mai nap a hátralévő életünk első napja?

Mire vágyunk?

Mi az, amit el szeretnénk érni, amit még meg akarunk valósítani?

„ - Hány óra van? = **MOST VAN.**
- Hol vagyunk? = **ITT.** ”

Idézet: Dan Millman
A békés harcos útja c. könyvből

Ha a múltunkat már oldottuk, miért ne oldhatnánk a jövőnket is.